

Süleyman Bulut
OKLU KİRPİ İLE
KONAKLI KAPLUMBAĞA

ÇAGDAŞ TÜRK EDEBİYATI
07/16

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

4. basım

3
İL
12

CAN
ÇOCUK

Süleyman Bulut
**OKLU KİRPİ İLE
KONAKLI KAPLUMBAĞA**

Hayvan dostlarımızın
eğlenceli dünyası...

Ormanların Babafili, Çöl Gemisi adıyla tanınan çift hörgüçlü Deve, lokantacılık yapmaya başlayan Esnaf Tilki ve onun müşterilerinden biri: Horoz Bey... Oklarını hep sırtında taşıyan Kirpi ile evini yanından hiç ayırmayan Konaklı Kaplumbağa, papağan gibi konuşmayı çok sonra öğrenen o sevimli Papağan ve Üç Kargalar Çetesi... Tümü bu kitapta!

KDV İÇİNDEDİR
9.00 TL

CAN
ÇOCUK

ISBN 978-9

9 789750

Süleyman Bulut OKLU KİRPİ İLE KONAKLI KAPLUMBAĞA

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

Yayın Koordinatörü: İpek Gür
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltili: Fulya Tükel
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaası

1. Basım: 2007

4. Basım: 2000 adet, Şubat 2012

ISBN 978-975-07-0863-3

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2007

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Bu kitabın sakibi

Süleyman Bulut

BİL BENİ BİLEYİM SENİ 1
BİNBİR GECE MASALLARI /
GEMİCİ SİNDBAD
BÜYÜK ATATÜRK'TEN
KÜÇÜK ÖYKÜLER 1
BÜYÜK ATATÜRK'TEN
KÜÇÜK ÖYKÜLER 2
KAR TANESİ
YEŞİL YÜREK KAYABEYİ
KOCAMAN KÜÇÜK DENİZ
MAVİŞ
PENCEREDEKİ KUŞ
SARITAY
ŞİPŞAK BİLMECELER 1
TOPARLACIK NOKTA VE
ARKADAŞLARI
YILDIZLI ALFABE
yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitaplarıdır.

"Ben küçükken, büyükler hep aynı soruyu sorardı: 'Büyüyünce ne olmak istiyorsun?' İlkokulda, 'Öğretmen olmak istiyorum,' dedim... Ortaokuldayken, pilot! Lisede tiyatro oyuncusu! İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde okurken anladım ki, ben aslında harfleri seviyorum, başka şeyi değil! İstanbul Radyosu'na, özellikle çocuk programlarına radyo oyunları yazmaya başladım. İlk kitabım *Kar Tanesi*'ni de o yıllarda yazdım. Heyecan içinde, Arkadaş Kitaplar'ı yöneten Erdal Öz'e gittim. Kendimi tanıtıp dosyayı uzattım. Erdal Abi, 'On beş gün sonra gel,' dedi. Benim için on beş yıl kadar uzun süren on beş günün sonunda Erdal Abi'ye gittiğimde, 'Resimlemeye bile verdim,' demesin mi? Uçarak döndüm eve, yeni kitaplarımı yazmaya başladım..."

OKLU KIRPI İLE KONAKLI KAPLUMBAĞA

İçindekiler

Babafil, 7

Çöl Gemisi, 15

Papağan Nasıl Papağan Oldu?, 31

Esnaf Tilki ile Horoz Bey, 39

Üç Kargalar Çetesi, 49

Oklu Kirpi ile Konaklı Kaplumbağa, 61

Babafil

Son günlerde herkes diken üstündeydi ormanda!
Durup dururken ağağların yaprakları koparılıyor,
dalları kırılıyor, kuşların yuvaları bozuluyor, taze
çimenler ezilip çiğneniyordu.

Kim koparıyor, kim kırıyor, kim bozuyor, kim çiğ-
niyor?

Kimse bilmiyordu.

Çünkü bu işleri yapanlar, yaptıklarının ne kadar
kötü bir şey olduğunu bildikleri için gizlice yapıyor-
lardı.

Bir gün, beş gün... Derken, tedirginlik tüm ormanı
sarıncaya, orman halkı ınaraltı Meydanı'nda toplandı.

"Bu böyle gitmez, en iyisi kendimize bir bekçi se-
elim," dedi herkes. "Bekçi ağaca, kuşaya, ota, imene
göz kulak olur, biz de rahat bir soluk alırız."

Orman Horozu, yüksek bir ağacın en yukarıdaki dalına çıkıp herkese duyurdu bu kararı:

“Üüü-üüü-rüü-üüü! Ormana bir bekçi seçileceeeeek! Bekçi olmak isteyenler, acele, Çınaraltı’na gelsiiinn... Üüü-üüü-rüü-üüü!”

Orman Horozu daha aşağıya inmeden, Çınaraltı’nda uzun kuyuklar oluşmuştu bile.

Gösterilen büyük ilgi, orman halkını sevindirdi önce; ama iş seçim yapmaya gelince kara kara düşünmeye başladı herkes: Bu kadar çok adayın arasından bekçi seçmek kolay mıydı? Bu seçimi kim, neye göre, nasıl yapacaktı?

İşte o zaman Babafil geldi akıllarına.

“Kimseyle kavga etmez. Kimseye bir düşmanlığı yoktur. Gerçekten hak edeni seçer,” dediler.

Babafil’i bir pınar başında çamur banyosu yaparken buldular. Yana yakıla başlarına gelenleri anlattıktan sonra, “Kendimize iyi bir bekçi seçmemiz gerekiyor,” dediler.

Yattığı çamurun içinde, kepçe kulaklarını ileri geri oynatan Babafil, uzun uzun düşündükten sonra, “Teşekkür ederim,” dedi. “Bana güvenmiş, kalkıp buraya kadar gelmişsiniz. Hayır demek olmaz şimdi... Seçmesine bir bekçi seçerim size, ama bir koşulla!”

Herkes endişeyle baktı birbirine. Ya olmayacak bir koşul öne sürerse Babafil; ne yaparlardı o zaman?

Neyse ki, Babafil daha fazla merakta bırakmadı onları.

“Koşulum şu,” dedi. “Bekçiyi ben istediğim gibi seçeceğim, kimse karışmayacak, kimse küsüp darılmayacak, tamam mı?”

Gözler sevinçle parladı, yüzler gülmeye başladı. Herkes, “Koşulun bu olsun Babafil!” diye çığlıklar atıp birbirlerine sarıldı.

Sonra da kalkıp bekçi seçiminin yapılacağı Çınaraltı'na gidildi. Babafil, seçime başlamadan önce ormana daldı. Geri döndüğünde, hortumunun ucunda sıkı sıkı tuttuğu bir dal parçası vardı.

Aday kuyruğuna şöyle bir baktıktan sonra, “En öndeki, ileri çıksın,” dedi.

En önde kim varmış dersiniz?

Tilki elbet!

Tilki'nin selamını alan Babafil:

“Beni dikkatle dinle,” dedi. “Diyelim ki bekçi sensin... Bir gün yolda karşılaştık...” Babafil, konuşmasının burasında ara verip hortumuyla kavradığı dal parçasını Tilki'nin kafasına indirdi. Sonra da, “Sana böyle vurdum... ne yaparsın?” diye sordu.

Tilki, acıyla inledi. Sopanın indiği yeri ovuştururken, ağlamaklı bir sesle, “Bana sen mi vurdun Babafil?” diye sordu.

“Ben vurdum; ne olacak?”

Durup dururken niye sopa yediğini anlamaya ça-

lısan Tilki, Babafil'i dikkatle süzdü. Onun duruşundan, bakışından bir anlam çıkarmaya çalıştı. Ama Babafil'in kararlı duruşunu hiç bozmadan ona baktığını görünce hemen tavır değiştirdi. Yılışık bir sesle, "Canın sağ olsun Babafil," dedi, "sen vurduğuna göre, elbet bir yanlışımı görmüşsündür!"

Babafil, Tilki'nin verdiği yanıtı şöyle bir düşündükten sonra, "Teşekkür ederim," dedi, "sıradan çıkabilirsin!"

Sınavı kazandığını düşünen Tilki, kuyruğunu havada bayrak gibi sallayarak kenara çekildi.

Tilki'den sonra sırada Çakal vardı...

Üç adım öne çıkan Çakal, Babafil'in önünde çakı gibi dimdik durdu.

Babafil, ona da, "Beni dikkatle dinle," dedi. "Diyelim ki bekçi sensin... Bir gün yolda karşılaştık..."

Burada konuşmasına ara verip, hortumuyla kavradığı dal parçasını Çakal'ın bacağına indirdi. Sonra da, "Sana böyle vurdum... Ne yaparsın?" diye sordu.

Bacağına sopayı yiyen Çakal, acıyla havaya zıpladı. Viyaklamaya benzer bir sesle, "Bana sen mi vuruyorsun Babafil?" diye inledi.

"Evet, ben vuruyorum, ne olacak?" dedi Babafil.

Bacağına tutarak olduğu yerde dönmeye devam eden Çakal, düşündü, düşündü.

"Ne olacak Babafil?" dedi, "Senin vurduğun yere,

bir tane de ben vururum.”

Çakal'ın verdiği yanıtı şöyle bir düşünen Babafil, “Teşekkür ederim,” dedi, “sıradan çıkabilirsin!”

Sınavı geçtiğine ve kendisinin bekçi seçileceğine inanan Çakal, seke seke yürüyüp kenara çekildi.

Sonra kimler geldi Babafil'in karşısına, kimler...

Baykuş geldi...

“Geceleri benden uyanığı yoktur bu ormanda; kimin ne yaptığını ânında görürüm,” dedi.

Bukelamun geldi...

“Araziye iyi uyarım, kimse beni göremez ama ben herkesi görürüm,” dedi.

Fare geldi...

“Küçük olduğumdan kimse beni göremez ama ben herkesi görürüm,” dedi.

Köstebek geldi...

“Gözlerimin olmadığına bakmayın, toprak altına gizlenip toprak üstünde neler olup bittiğini görürüm,” dedi.

Ve sonunda sıra... Kurt'a geldi.

Kurt, dikkatli adımlarla ilerleyip Babafil'in önünde durdu. Gözlerini onun gözlerine dikip sınava hazır olduğunu gösterdi.

Babafil, ona da aynı şeyi söyledi:

“Beni dikkatle dinle... Diyelim ki bekçi sensin... Bir gün yolda karşılaştık...”

Daha önce yaptığı gibi, konuşmasına burada ara

verip hortumuyla kavradığı dal parçasını Kurt'un ensesine indirdi. Sonra da, "Sana böyle vurdum... Ne yaparsın?" diye sordu.

Ensesine inen sopayla sarsılan Kurt, kendini toparlamaya çalışırken, Babafil'e bağırarak, "Durup dururken niye vuruyorsun Babafil?" diye sordu.

"Vurdum işte!" dedi Babafil.

Kurt, bu kez diklenerek, "Vurdun, onu anladık da, niye vurdun Babafil, suçum ne?" diye sordu.

"Canım öyle istedi, vurdum!" dedi Babafil.

Kurt, tırnaklarını öfkeyle toprağa geçirirken dişlerini göstererek, "Tamam, sen ormanın Babafil'isin, hepimiz severiz seni," diye yükseltti sesini. "Ama Babafil'sin diye öyle herkese vuramazsın; hele bana hiç vuramazsın!"

İzleyenler, "Eyvah, şimdi kavga kopacak," diye iki adam geri çekilirken, Babafil, hortumuyla kavradığı dal parçasını, geriye, ormana doğru fırlatıp attı. Sonra da Kurt'a dönüp, "Teşekkür ederim," dedi.

Aklı hâlâ yediği sopada olan Kurt, onu duymadı bile. Öfkesinden ne yapacağını bilemez halde geri dönüp giderken, Babafil'in, hortumu uzanıp durdurdu onu:

"Bir dakika!"

Kurt, öfkesi tepesine sıçramış şekilde geri döndü.

Hortumunu bu kez, havada tatlı tatlı sallayan

Babafil, "Sen bekçi olmak istemiyor muydun?" diye sordu.

Şaşırان Kurt, ne olup bittiğini anlamaya çalışırken, Babafil, oradakilere dönüp müjdeyi verdi:

"Haydi gözünüz aydın! Sizin aradığınız, istediğiniz bekçi Kurt'tur," dedi.

Kavga çıkmasından korkarken, bekçinin seçildiğini gören orman halkı Babafil'in çevresinde bir sevinç yumağı oluşturdu hemen. Kurt'u da kutladılar ayrıca, bekçi seçildiği için.

Babafil, kısa bir konuşma yaparak tüm adaylara teşekkür etti. Konuşmasının sonunda, "Bu seçimi yaparken bir dal parçası kullanmam hoş değildi; bunu biliyorum, onun için de hepinizden özür diliyorum," dedi.

Dal parçasından söz edilince, bir köşede hâlâ kafasını ovuşturan Tilki, birden meydana fırladı.

"Bir şey sormak istiyorum," dedi. "O sopayı hepimiz yedik, ama bekçi seçilen Kurt oldu; niye? Ben bunu anlamış değilim?!"

Çakal da fırladı sonra:

"Evet, niye Kurt'un seçildiğini ben de anlamadım!"

Kepçe kulaklarını çevirip onları dikkatle dinleyen Babafil, hortumunu havada sallayarak, "Açıklayayım," dedi, "hepinize aynı soruyu sordum, aynı sopayı vurdum; bir tek Kurt, 'Bana niye vuruyorsun?' diye karşı

çıktı, hakkını aradı. Ormanın hakkını da, kendi hakkını korumasını bilen biri koruyabilir ancak... Onun için Kurt, ormanın bekçisi seçildi."

Çöl Gemisi

Zamanın birinde, dünyanın insansız bir yerinde, zümrüt mü zümrüt bir orman vardı.

Bu ormanda hava temiz mi temiz, bulutlar yağmurlu mu yağmurlu, ağaçlar boylu mu boylu; otlar gür mü gür, çayırlar yeşil mi yeşil, herkes mutlu mu mutluydu...

Yıllardan bir yıl, bu zümrüt ormanda kış uzun sürdü... O kadar uzun sürdü ki, yaz mevsimine zaman kalmadı. Aylar, mayıstan eylüle atlayınca sıcaklar bastırmadan, sonbahar geliverdi. Ardından da kış! Yağmursuz, karsız, buzsuz... Kupkuru, dondurucu bir kış.

Kuru kışın sonunda bahar yeniden görüldüğünde ormanı bir telaş, bir sevinç dalgası sardı... Ağaçlar yapraklanmaya, dallar boy atmaya, otlar yeşerip çiçek açmaya, çiçekler türüm türüm kokmaya hazırlandı... Ama, işte o kadar!

Tomurcuklar patlayamadı, dallar boy atamadı, yapraklar yeşillenemedi, çiçekler açamadı.

Bir eksiklik vardı! Bir şey... Bir ses: Tıp, tıp, tıp sesi. Bir damla: Berrak, serinletici, can verici bir su damlası... Yağmur damlası.

Bir yağsa, her şey can bulacak, çılgına dönecekti.

Ama gökyüzü de inadına masmaviydi hep. Her yıl gelip iri damlalarıyla ormana hayat veren Yağmur Bulutu hiç görünmedi, o mavilikte.

Günler günleri kovaladı... Susuzluk kuraklığa dönüştü. Yeşillenmeye başlayan her şey önce soluklaştı, sonra sarardı. Yapraklar kıvrılıp kaldı, gencecik dallar eğrilip büğrüldü.

Ağaçlar, kuşlar, otlar, tüm orman sayısız toplanmalarından birini daha yaptı.

"Yağmur Bulutu bize gelmiyorsa, biz ona gidelim; ne olup bittiğini, niye ortalıkta görünmediğini öğreneyim," dedi herkes.

En hızlı kuşlar salındı gökyüzüne.

Günler geçti... Giden kuşların birçoğu geri dönmedi; dönenlerinse yüzü gülmüyordu hiç.

"Yok," diyorlardı, çaresiz ve üzgün. "Sanki gök delinmiş de Yağmur Bulutu çıkıp gitmiş bu delikten!"

Havaların biraz ısınmasıyla birlikte daha serin bölgelere doğru göç etmeye hazırlanan Delipoyraz'ın yolu tam o günlerde düştü ormana. Herkesi solgun,

bitkin, yarı çökmüş halde görünce çok şaşırıldı Delipoyraz.

"Vuuu, vuuuu," diye şaşkınlığını dile getirdi. "Ne oldu size böyle?"

Yapraklarını bile zor kıpırdatan bir çınar ağacı, yana yakıla anlattı durumu:

*"Poyraz Poyraz, Delipoyraz,
Yağmursuz kaldık geçen yaz..."*

*Yağmursuz sonbahar, yağmursuz kış,
Yine yağmursuz kalırsak bu yaz..."*

*Ağaçlar, otlar, fundalıklar,
Ve ormandaki tüm canlılar
Buna dayanamaz!"*

Duydukları çok üzdü Delipoyraz'ı. Göç etmeyi erteleyip Yağmur Bulutu'nu aramaya karar verdi. Vuvlaya vuvlaya dağlara tırmandı, tepeleri aştı, ovaları geçti... Geri döndüğünde Yağmur Bulutu yanındaydı.

Onu ilk gören, Orman Horozu oldu. Sabah erken, ötmek için başını kaldırdığında Yağmur Bulutu'yla göz göze gelince, heyecanla bağırdı:

"Üüüürüüüüü! Yağmur Bulutu göründü! Yağmur Bulutu göründü!"

Uykulu uykulu kafalarını yukarı kaldıran orman halkı, gördüğüne inanamadı! O kadar şaşırdılar ki, sevinmek bile gelmedi akıllarına.

Onu ilk selamlayan Aktavşan oldu. Hoplaya zıplaya en yakın dağın tepesine çıkıp, "Hoş geldin Yağmur Bulutu!" dedi:

Derin bir iç çeken Yağmur Bulutu, boğuk bir sesle yanıt verdi:

"Keşke hoş gelseydim Aktavşan!"

Aktavşan kulaklarını arkaya doğru yatırdı.

"Seni çok sıkıntılı görüyorum Yağmur Bulutu."

Yine derin bir iç çekti Yağmur Bulutu.

"Ah," dedi, "sıkıntılıyım sıkıntılı olmasına ama yağmur sıkıntısı değil bu."

"Ne sıkıntısı peki?"

"Buhar sıkıntısı buhar... Irmakların, derelerin suyu buharlaşamadı... Ben buharsız kaldım... Siz de yağmursuz."

Öyle ağlamaklı, öyle üzgün görünüyordu ki, orman halkı kendi derdini unutup, "Üzülme Yağmur Bulutu, gün ola, buhar ola... Buhar ola, yağmur ola," diye onu teselli etmeye çalıştı.

Ama, umdukları gibi olmadı hiçbir şey. Ne buhar oldu... ne yağmur yağdı. Büyüdükçe büyüdü susuzluk derdi.

Tam her şey bitti derken, birisi onun adını fısıldayıverdi: Çöl Gemisi'nin adını.

Hani şu, uzun, eğri boynu, kocaman kafasındaki küçücük kulakları, yamru yumru görünen bacakları, kocaman, geniş tabanları ve sırtındaki o küçük iki hörgücüyle, her zaman biraz gülünç görünen Çöl Gemisi!

En kurak mevsimlerde bile çok az suyla aylar boyunca yaşayabilmesiyle ünlü Çöl Gemisi!

Gidip ondan, az suyla yaşamanın sırrını öğrenmek bir çare olabilir miydi acaba?

Hemen harekete geçtiler.

Çöl Gemisi'ni, her zamanki gibi, ormanın dışında, tozlaşmış, kıraç topraklarda diken ve kuru ot kökleri ararken buldular. Orman halkını karşısında gören Çöl Gemisi, uzun, eğri boynunu kaldırıp onları süzmekle yetindi. Onun meraklı biri olmadığını bilen orman halkı, zaman kaybetmeden konuya girip aylardır tek damla yağmur düşmediğini, susuzluktan kırılmak üzere olduklarını anlattı.

"Tek umudumuz sen kaldın! Az suyla çok yaşamanın sırrını senden iyi bilen yok; bu sırrı bize de öğretirsen, hayatımızı kurtarmış olursun!" dediler.

Uzun bir sessizlikten sonra Çöl Gemisi, kendi kendisiyle konuşur gibi, "Demek sırrımı öğrenmek istiyorsunuz," diye mırıldandı.

Herkesin soluğunu tutmuş kendine baktığını görünce, başını sırtındaki hörgüçlerine doğru çevirip, "Bütün sır, işte bu yağ depolarında," dedi.

Bütün başlar, bir anda, büyük bir umutla kendi sırtlarına doğru döndü. Çöl Gemisi'nin hörgüçlerine benzeyen iki küçük tepecik aradılar sırtlarında.

Bulamadılar elbet... Bir tane bile yoktu!

Çöküp kaldılar oldukları yere. Son umutları da sönmüştü işte.

Onları böyle, üzüntü içinde, bitmiş halde görmek çok dokundu Çöl Gemisi'ne. Başını iki yana salladı.

"Durun canım," dedi, "hemen koyvermeyin kendinizi. Başka bir yol buluruz."

Kimsenin inanası gelmedi bu sözlere. Teselli etmek için söylendiğini düşünüyorlardı. Ama konuşmasını sürdürdü Çöl Gemisi:

"Madem çözüm Yağmur Bulutu'nda; biz de ona yardımcı oluruz."

Bunu duyunca hafifçe dalgalandı kalabalık.

"Nasıl yardımcı olabiliriz ki?" diye umutsuz mırıltılar yükseldi.

Uzun boynunu yana eğen Çöl Gemisi, "Ben bir yol biliyorum," dedi, "daha doğrusu iki yol biliyorum da; birini seçmemiz gerek."

Bir anda hareketlendi ortalık.

"Seç... Hangisi istersen seç; yeter ki Yağmur Bulutu'na yardımcı olalım!" diye haykırdı herkes.

Onların yeniden canlanıp umutlandığını gören Çöl Gemisi "Tamam," dedi, "ne yapmanız gerektiğini söyleyeyim hemen: Ormanın çevresini koşarak, on

kere dolaşacaksınız... Koşuyu tamamlar tamamlamaz da kendinizi şu aşağıdaki derenin sularına atacaksınız... Tamam mı?"

Yanıt, hep bir ağızdan geldi:

"Tamam! Tamam!"

Kalabalığın sabırsızlandığını fark eden Çöl Gemisi, "Ben sizi derenin kenarında bekliyor olacağım... Haydi, bir, iki, üç," deyip başlama işaretini verdi.

Hızlı bir çıkış yapan orman halkı kısa bir süre sonra, terlemeye, su kaybetmeye başladı. Kimsenin hoşuna gitmedi bu. Bir kurt düştü akıllarına: Yağmur yağdıralım derken, vücutlarındaki son su damlalarını da kaybediyor olmasınlardı? Nereden belliydi, bu koşunun sonunda yağmurun yağacağı? Kafalarda beliren bu küçük soru, kulaktan kulağa fısıldanmaya başlanınca kısa sürede büyük bir kuşkuya dönüştü. Hızlı başlayan koşu önce yavaşladı. Sonra da birer ikişer ağaçların arasında kaybolmalar başladı. Herkes, "Yürüyerek bir-iki tur atar, sonra gider kendimi dereye bırakırım," diye düşündü. On tur koşulup koşulmadığını nereden bilecekti Çöl Gemisi?

Bu rahatlık içinde derenin kıyısına vardıklarında, Çöl Gemisi durdurdu onları. O ünlü deve tabanıyla sırtlarını sıvazladı hepsinin. Sonra da gücenik bir sesle, "Sizin dereye atlamanıza gerek yok!" dedi.

"Niye?" diye diklenmeye çalışanlara, o ünlü deve tabanını gösterdi.

“Sırtınızı bununla sıvazladım... Bakın bakalım, ıslaklıktan eser var mı?” diye sordu.

Deve tabanında en küçük bir ıslaklık izi, nemlenme dahi yoktu.

“Benim için değil, Yağmur Bulutu için koşmanız gerekiyordu,” dedi. “Ancak o zaman beklediğiniz yağmuru yağdırabilirdi size.”

Uzun, eğri boynunu eğip yeniden ot kökleri aramaya koyuldu Çöl Gemisi. Onun susuzluk diye bir derdi yoktu ki.

Yaptıkları büyük yanlıştın farkına varan orman halkı, pişmanlık içinde Çöl Gemisi'nin çevresini sardı hemen.

“Tamam,” dediler, “yanlış yaptık... Seni kandırmaya çalışırken aslında kendimizi kandırdık.”

Çöl Gemisi, ilk başta olduğu gibi sessizce dinledi. Onlar konuşmalarını sürdürerek, “Bize, iki yol biliyorum, demiştiniz; birinciyi değerlendiremedik, ama ikinci yol neyse, ne yapılması gerekiyorsa, söyle hemen yapalım,” dediler.

Uzun bir sessizlikten sonra, “Olur,” dedi Çöl Gemisi, “umarım bunu değerlendirirsiniz.”

İnce, uzun, eğri boynunu iyice havaya kaldırıp bütün orman halkını yukarıdan süzdü. Sesine gizemli bir hava vererek, “Şimdi size bir sır vereceğim,” diye söze başladı. “Yağmurun neden yağmadığını bilen biri var içimizde; şimdi burada, aramızda. Onu yakalayıp

dereye atarsanız, Yağmur Bulutu'ndan iri iri damlalar döküldüğünü hepimiz göreceksiniz!"

Bir sessizlik kapladı ortalığı. Demek, içlerinden biri, yağmur yağıdırmanın sırrını biliyor ve bunu saklıyordu ha? Bencillikti bu; bağışlanır şey değildi.

Öfkeli sesler doldurdu ortalığı.

"Açıkla! Açıkla!" diye bağıryorlardı.

"Kimmiş bu bencil öğrenelim!"

"Dersini verelim hemen!"

Öfkeli kalabalığın içinde bile sakinliğini bozmayan Çöl Gemisi, "Açıklayayım," dedi.

Kocaman gözleri, orman halkının üzerinde gezindikten sonra, ileride bir ağacın dalında dinlenen Çabuk Çita'nın üzerinde durdu. Koca tabanlı, uzun ön ayaklarından biriyle onu işaret ederek, "Çabuk Çita!" dedi. "O biliyor ve saklıyor!"

Çabuk Çita, bir anda neye uğradığını şaşırıldı. Ağzını açıp bir şey söylemek, kendini savunmak istedi ama çok geçti artık. Hınç dolu bakışların kendi üzerine çevrildiğini görünce, bütün gücünü bacaklarında toplayıp kaçmaya başladı.

Orman halkı da peşinde! Küçüğü, büyüğü, zayıfı şişmanı, uçanı koşanı, hızlısı yavaşı... Hepsi, hepsi!

Çabuk Çita, ormanın en hızlılarından olduğu için kaçıp-kovalamanın hemen başında açtı arayı. Orman halkını daha da öfkелendirdi bu. Öfkелendikçe koşular, koştukça öfkелendiler... Değil mi ki bu kuraklı-

ğın sorumlusu Çabuk Çita'ydı; değil mi ki, yağmur yağdırmanın sırrını bilmesine karşın bilmemezlikten gelmişti, ne yapıp edip yakalayacak ve Çöl Gemisi'nin dediği gibi dereye atacaklardı.

Kovalamaca uzun bir koşuya dönüşünce, Çabuk Çita hız üstünlüğünü kaybetmeye başladı. Üstelik, peşindekiler bu kovalamayı nöbetleşe yapmaya başlamışlardı. Yorulan dinleniyor, dinlenen yeniden kovalamaya başlıyordu.

Böyle bir şanssız olmayan Çabuk Çita, farkın gidecek kapandığını görünce, "Bu öfkeli kalabalığın eline düşmektense, dereye atlarım daha iyi," diye düşündü ve kendini derenin serin sularına bıraktı.

Peşindekiler de arkasından... Derenin içinde buldular kendilerini.

Suya ilk değdikleri anda, "Coosss!" diye bir ses çıkıyor, sonra küçük buhar bulutçukları oluşuyordu derenin üstünde.

Buhar bulutçukları bir araya geliyor, toplanıyor, büyük bir buhar bulutu olup gökyüzüne yükseliyordu. Orada, heyecan içinde bekleyen Yağmur Bulutu'yla buluşuyorlardı. Bu buluşmaların sonucunda Yağmur Bulutu canlandı, büyüdü, kendini topladı.

Tam bu sırada Delipoyraz çıktı ortaya. Onun şöyle bir esivermesi bile havanın soğumasına yetti. Önce müjde verir gibi, tane tane, tıp, tıp, tıp... Sonra hızlanarak tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp... Daha sonra

bardaktan boşalırcasına şarrrrrrrr diye iniverdi iri iri damlalar. Gökyüzü delinmişti sanki.

Ağaçlar dallarını araladı, yapraklar yüzlerini açtı... Otlar kollarını açtı gökyüzüne doğru. Ormandaki tüm canlılar, buldukları, saklandıkları, dinlendikleri kovuklardan, deliklerden, çalı diplerinden fırlayıp dışarı çıktı. Bir güzel ıslanıp sırılsıklam oldular. Susuzluklarını giderdiler.

Herkes kendine gelince, ilk iş olarak, Çöl Gemisi'ne koştu yine. Teşekkür ettiler ona. Çöl Gemisi, her zamanki alçakgönüllülüğüyle, "Teşekkürü asıl hak eden Çabuk Çita'dır," dedi. "En çok o yoruldu."

O âna kadar çevreye gülücükler dağıtan yüzler, birdenbire asılıverdi. Bakışlar sertleşti:

"Nee? Çabuk Çita'ya teşekkür etmek mi? Onunla hesabımızı görmedik daha! Hele biraz gücümüzü toplayalım..."

Çöl Gemisi, küçük kulaklarını ileri geri oynattı.

"Sakın ha," dedi, "o olmasaydı bu yağmuru yağdırmamız zordu."

Ötekiler öfkeli bir homurtuyla yanıt verdi:

"Yağmur yağdırmanın sırrını bizden saklamasına ne demeli peki?"

"Ortada sır filan yok," dedi Çöl Gemisi,

Yeniden sessizleşti ortalık. Soru dolu bakışlar artınca, Çöl Gemisi tane tane anlatmaya başladı:

"Sizin yağmura... Yağmur Bulutu'nun buhara..."

Derenin de buharlaşmak için ısınmaya ihtiyacı vardı... Güneşin gücü buna yetmediğine göre, ancak siz yapabiliydiniz bunu: koşarak, koşup vücudunuzu ateş gibi ısıtarak! Koşmanızı sağlamak için, size, çok öfkeleneyeceğiniz bir şey söyledim. Dedim ki, aslında, içimizden biri, yağmur yağdırmanın sırrını biliyor ama söylemiyor. Kim? Çabuk Çita, dedim. Sonrasını hepimiz biliyoruz... Çabuk Çita'nın arkasından öyle bir koşunuz, öyle bir koşunuz ki, vücutlarınız ateş gibi oldu. Dereye atlayınca, ateş gibi vücutlar suyu buharlaştırdı. Yağmur Bulutu da hasretle beklediği buhara kavuştu..."

Bir ağacın üst dalları arasına gizlenerek kendine gelmeye çalışan Çabuk Çita, Çöl Gemisi'nin söylediklerini duyunca, rahatlayıp aşağıya indi. Dili dışarıda, soluk soluğaydı hâlâ.

"Bir şey sormak istiyorum," dedi.

Çöl Gemisi, onu selamlayıp sorusunu dinlemek için boynunu uzattı:

"Sorum şu," dedi Çabuk Çita, "benim ne suçum vardı da bütün orman halkını peşime taktınız?"

Çöl Gemisi gülümsedi. Uzun, eğri boynunu yukarı kaldırarak, "Senin suçun, ormanın en hızlı koşucusu olman," dedi. "Onlara yakalayamayacakları ama peşinden koşup vücutlarını ateş gibi yapacakları bir suçlu göstermem gerekiyordu; bu iş için senden uygunu yoktu. Seni suçlu gösterdiğim için özür dile-

rim; yağmur yağmasına yardımcı olduğun için de teşekkür ederim.”

Çöl Gemisi, bu kez orman halkına döndü:

“Bilmem, durum anlaşıldı mı şimdi?”

Orman halkı Çabuk Çita'ya koştı hemen. Teşekkür ettiler ona.

O sırada Yağmur Bulutu karıştı söze.

“Ben de hepinize teşekkür ederim,” dedi ve yenisinden yağmaya başladı.

Önce tıp, tıp, tıp... Sonra tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp... Sonra da şarrrrrrr diye, iri damlalarla.

Herkes, konuşmayı bırakıp, ıslanmanın keyfini yaşamaya başladı... Bir kere daha!

Papağan Nasıl Papağan Oldu?

Bilirsiniz, aynı şeyleri tekrar edip duranlara, "Papağan gibi konuşma!" derler...

Ama bilir misiniz, papağan da eskiden papağan gibi konuşmazdı; tekrar edip durmazdı her şeyi... Çok, çok eskiden yani.

İşte bu masal o eski zamanlardan söz ediyor... Ve papağanın nasıl papağan gibi konuşmaya başladığından elbette.

Papağan, o eski, çok eski zamanlarda, ormanın bir köşesinde kendi halinde yaşayıp giderdi. En büyük zevki, çekildiği köşesinde geleni geçeni seyretmek, başkalarının ne yaptığını izlemek, konuşmaları, ötüşmeleri taklit etmektir.

Gel zaman, git zaman... Ormanlar Kralı Aslan öldü.

Yerine kim geldi dersiniz?

Yeni bir Aslan.

Yeni Aslan da, bütün krallar gibi çevresine buyruklar yağdırarak başladı işe. Yapılması ve yapılması gerekenleri bir bir bir sıraladı.

O zamanlar daha yazı bulunmadığı için, Aslan'ın söyledikleri fermana geçirilemiyor; dinleyenlerin bir kulağından girip öbür kulağından çıkıyordu. Bu yüzden, buyruklar birbirine karışıyor, yanlış anlaşılıyor, hatta unutuluyordu.

Aslan, kendi krallığında böyle şeyler yaşanmasından hiç hoşlanmadı. Söylediklerinin doğru anlaşılması için, her söylediğini iki kere tekrar etmeye başladı.

Halkın çok garibine gitti bu. "Kral, derdini bir kerede anlatamıyor galiba," diye söylentiler çıktı. Buyruklarını ancak iki kere tekrar ederek anlatmayı, kimse Aslan'a yakıştıramıyordu.

Aslan, düşündü, taşındı; sonunda yanına buyruklarını tekrar edecek, ne diyorsa onu diyecek, bir "tekrarlayıcı" almaya karar verdi.

Uzunkulak Eşek, Aslan'ın isteğini, en gür sesiyle tüm ormana duyurdu:

"Duyduk duymadık, bildik bilmedik demeyin... Kralımız yanına 'dediğini diyecek', söylediğini tekrarlayacak bir yardımcı alacaktır. Kralın tekrarlayıcısı olmak isteyenler hemen meydana koşsun!"

Duyurusunu bitirir bitirmez, Uzunkulak da koştu

meydana. Çok geçmeden arkasında uzun bir kuyruk oluştu.

Bu kadar çok başvuru olmasına sevinen Aslan, adayları iyice bir süzdükten sonra, "Beni iyi dinleyin! Herkese tek bir soru soracağım, kimin iyi bir 'tekrarlayıcı' olacağına o sorunun yanıtına göre karar vereceğim. Onun için yanıtınızı verirken, iki kere düşünün; iki kere düşünmek sizin yararınıza olacaktır!" dedi.

En önde duran Uzunkulak'ı çağırıp ilk soruyu sordu:

"Adın?"

Uzunkulak şaşırıldı.

"Efendim biliyorsunuz ben Uzunkulak kullunuz..."

Kaşları çatıldı Aslan'ın:

"Sen, iyi bir tekrarlayıcı değilsin sanırım."

Uzunkulak, bir yanlış anlaşılma olduğunu düşündü:

"Aman efendim, bendeki ses kimde var? Bir duyuru yaptım, bakın arkamda nasıl sıra oluştu."

Aslan, "Peki," dedi, "sen geç bakalım şöyle..."

Eşek, sevincinden sağa sola küçük tekmeler savurarak kenara çekilirken, Kral Aslan sıradaki kurbağayı işaret etti.

Kurbağa, sesinin gücünü göstermek istercesine "Vvraakk, vraakk!" diye bağırarak yaklaştı Kral Aslan'a.

Aslan, "Adın?" dedi.

"Vraakk Kurbağa efendim!"

Aslan'ın kaşları çatıldı yine:

"Sen de dediğimi diyecek birine benzemiyorsun!"

Kurbağa, "Olur mu efendim," dedi, boğazını balon gibi şişirerek, "bendeki ses telleri kimde var? Ayrıca ben bir vrak dersem, arkamdan yüzlerce kurbağa vraakk der, böylece sizin buyruklarınız iki kere değil, yüzlerce, binlerce kere tekrar edilmiş olur."

Onu dikkatle dinleyen Aslan, "Haklısın ama," dedi, "ben öncelikle dediğimi diyecek birini arıyorum... Sen de geç bakalım kenara."

Sırada Horoz vardı. "Üüüüürüü!" diye o tiz sesiyle, uzun bir giriş yaparak selamladı Aslan'ı.

Aslan, ona da aynı soruyu sordu:

"Adın?"

"Horoz," dedi Horoz. "Bana Orman Horozu da derler; ama ben Kralın Horozu olmayı tercih ederim."

Aslan'ın kaşları bir kere daha çatıldı:

"Güzel de, sen, söylediğimi söyleyecek birine benzemiyorsun pek!"

"Olur mu," dedi Orman Horozu, "siz ne dersenez ben onu derim, hem de noktasına virgülüne kadar..."

Aslan, "Peki," dedi, "sen de diğer adayların yanına geç bakalım..."

Orman Horozu yine uzun bir ötüşle, diğer adayların yanına geçerken, Aslan'ın karşısına kocaman

gagalı, rengârenk bir kuş geldi: Papağan!

Papağan, heyecandan yerinde duramıyor, sürekli ayak değiştiriyordu.

Aslan ona da, "Adın?" dedi.

Papağan, kendinden önceki adayları her zamanki alışkanlığıyla dikkatle izlemişti. Yanıt olarak, "Adın?" dedi.

Aslan'ın bir kaşı hafifçe havaya kalktı:

"Adın dedim?"

Papağan aynen yanıt verdi:

"Adın dedim?"

Kralın gözleri parladı hemen:

"Sen dediğimi diyecek, söylediğimi söyleyecek birine benziyorsun."

Papağan yine aynı şekilde yanıt verdi:

"Sen dediğimi diyecek, söylediğimi söyleyecek birine benziyorsun."

Kral Aslan, yüzünde gülücüklerle yanındakilere dönüp, "Siz ne dersiniz?" diye sordu.

Yanındakiler daha ağızını açmaya fırsat bulamadan Papağan, "Siz ne dersiniz?" diye, bu kez, soruyu tekrarladı.

Papağanın Krallarıyla dalga geçtiğini sanan korumalar, hemen oklarına davrandı. Başına bir iş gelmesinden korkan Papağan, hemen uçup en yakın ağacın yaprakları arasında kayboldu.

O sırada Kral Aslan'ın sesi duyuldu:

"Koyun oklarınızı yerine!"

Çok geçmeden, Kral'ın söylediklerinin aynısı, bu kez ağacın yaprakları arasından duyuldu.

"Koyun oklarınızı yerine!"

Aslan bir kahkaha attı. Çok keyiflendiği belliydi. Ama aynı kahkaha bu kez, yaprakların arasından gelince bir kahkaha daha attı. Kocaman bir yaprak yumağına benzeyen ağacın çevresini kahkaha atarak dolaşırken, "Korkma Papağan, sana Kral'ın buyuruyor, neredeyse çık ortaya!" diye seslendi.

Yaprakların arasından duyulan ses de onu tekrar etti:

"Korkma Papağan, sana Kral'ın buyuruyor, neredeyse çık ortaya!"

İşin biraz uzadığını gören, Kral'ın vezirlerinden biri hemen araya girdi.

"Sayın Papağan, tamam," dedi, "Kral'ın tekrarlayıcısı artık sensin. Gel, Kral'ın arkasında yerini al!"

Kısa bir sessizlik oldu.

Hayır, beklenenin tersine Papağan, vezirin söylediklerini tekrar etmemişti.

Kral, buna da çok sevindi, "Çok iyi, çok iyi... Kimi tekrarlayacağını da çok iyi biliyor! Bundan böyle benim tekrarlayıcım Papağan'dır; bunu bilin, buna göre davranın!" diye buyruğunu verdi.

Ortada tehlikeli bir durum olmadığını anlayan Papağan da saklandığı yerden çıkıp Kral'ın buyruğu-

nu tekrar etmekte hiç gecikmedi:

“Çok iyi, çok iyi... Kimi tekrarlayacağını da çok iyi biliyor! Bundan böyle benim tekrarlayıcım Papağan’ dır; bunu bilin, buna göre davranın!”

İşte o günden sonra, “papağan gibi” konuşmaya başladı Papağan. Kral ne derse onu dedi, ne söylerse onu söyledi.

Aslan Kral sonunda erdi muradına...

Biz de geldik masalın sonuna.

Ama, “papağan gibi” konuşanlar var ki hâlâ,

“Papağan gibi konuşma,” diyor, herkes birbirine!

Esnaf Tilki ile Horoz Bey

Ne rüzgâr sesi ne kuş civıltısı... Orman, o sabah balta, bıçkı, motorlu testere ve insan sesleriyle uyandı.

Ağaçlar kesildi, otlar, fundalıklar kökünden kazınıp atıldı, yollar açıldı. Betonlar döküldü. Ortalık boş şişe, teneke kutu, yiyecek artıkları ve naylon poşetlerden geçilmez oldu.

Sonunda, ağaçların, otların yerinde turistik tesisler, oteller, lokantalar yükseldi.

Kurnazlığıyla ünlü Tilki'nin gözünden kaçmadı bu değişiklik. Ne yapıp etti, ormanın en işlek köşesinde, kendine bir yer kaptı. Burada en iyi bildiği şeyi yapmaya karar verdi. Bir lokanta açıp esnaflar arasına katıldı.

Tilki esnaf olur da Çil Horoz'un haberi olmaz mı?

O saat haberi oldu ama, duyduklarına inanmadı Çil Horoz.

"Bu, Tilki'nin yeni bir oyunu olmasın," dedi içinden. Hemen gizli bir kamera göndertip küçük bir çekim yaptırdı. Filmi izlediğinde, şaşkınlıktan donakaldı: Tilki, lokantasında güzel güzel gülümsüyor, masadan masaya koşuyor, herkese servis yapıyordu. O hoyratlığından, o saldırganlığından eser yoktu. Ne kimseyi kovalıyordu ne de kimsenin boğazına sarılıyordu.

"Bir yaşıma daha girdim," dedi Çil Horoz ve bütün kredi kartlarını cebine koyduktan sonra, çalımlı çalımlı yürüyüp lokantanın yolunu tuttu. Tilki'nin fiyacasını bozmanın tam zamanı, diye düşünüyordu.

Esnaf Tilki, dünyanın en lezzetli, en dayanılmaz yemeği olarak gördüğü Çil Horoz'u hiç beklemediği bir anda karşısında görünce, iştahla yalanmaya başladı. Elinde değildi bu! Ama, esnaf olduğunu anımsayınca kendini toparlayıp, "Hoş geldiniz Horoz Bey," dedi, "buyurun, ne alırdınız?"

Horoz Bey, baştan ayağa süzdü Esnaf Tilki'yi... Onun böyle karşısında el pençe durduğuna, üstüne atlayıp boğazını sıkmadığına hâlâ inanamıyordu.

"Mısır istiyorum," dedi.

"Hay hay!"

Tilki, dönüp mutfağa doğru yürüdü. Bir yandan da esnaf olduğu güne kahretti. Şimdi esnaf olmayacaktı ki...

Birden aklına, yine esnaf olduğu geldi. Burada

Çil Horoz'un tüyüne bile dokunamazdı; ama onu gülünç duruma düşürebilirdi. Kimse de buna bir şey diyemezdi.

Bu fikrini çok beğenen Esnaf Tilki, hemen lokantada bulunan büyük tabağın içine küçük mü küçük bir mısır tanesi koyup Çil Horoz'un önüne getirdi.

"Buyurun efendim, afiyet olsun."

Kocaman bir tabağın içinde küçücük bir mısır tanesi! Gerçekten de komik görünüyordu. Diğer masalarda oturanlar kıs kıs güldü buna. Hatta, "Tilki Bey, biraz daha küçük mısır getirseydin de, civcivler de yeseydi bari," diyenler bile oldu.

Komik duruma düşürüldüğünü anlayan Çil Horoz, "Ben bunun acısını çıkarmaz mıyım senden!" diye mırıldandı. Tabağı Esnaf Tilki'ye geri verirken, "Yanlış anlaşıldı sanırım; ben bir mısır tanesi değil, bir koçan mısır istemiştim," dedi.

Gülümsemesi yüzünde donup kalan Esnaf Tilki, kulaklarına inanamadı.

"Nasıl? Koçan mı? Bir koçan mısır mı?!" diye kekeledi.

"Evet, koçan. Hatta üç koçan olsun."

Şaşkınlığı iyice artan Esnaf Tilki, "Hayrola, yemeğe arkadaşlarınız mı gelecek?" diye sordu.

Tüylelerini kabartan Horoz Bey, "Hayır," dedi, "hepsini kendim için istiyorum. İsteyemez miyim?"

Esnaf olduğunu aklından çıkarmayan Tilki, "El-

bette isteyebilirsiniz," dedi, "parasını ödedikten sonra..."

Siparişi getirmek için mutfağa yönelirken, birden aklına geldi, "Mısırınız közlenmiş mi olsun, kaynamış mı?" diye sordu.

"Kaynamış olsun, o daha yumuşak."

".....!"

Tilki'nin şaşkın halini keyifle seyreden Çil Horoz, arkasından, "Dur, ben sana daha neler edeceğim!" diye mırıldandı.

Esnaf Tilki, biraz sonra, bir tabağa sıraladığı üç mısır koçanını Horoz Bey'in önüne getirip koydu.

Horoz Bey, tabağı iştahla süzdükten sonra, birinci koçanın mısırlarını, gagasıyla tek tek kopardı, çöpe attı... İkinci koçanın mısırlarını da tek tek kopardı, çöpe attı... Üçüncü koçanın mısırlarını da tek tek kopardı, çöpe attı.

Sonra Tilki'ye dönüp seslendi:

"Garson Bey, bana üç mısır koçanı daha! Bu seferki közlenmiş olsun!"

Olup biteni baştan sona öfke ve şaşkınlıkla izleyen Esnaf Tilki, o sivri burnu öfkeden kıpkırmızı, fırlayıp Horoz Bey'in önüne geldi.

"Bana bak Horoz," dedi, "müşterimizsin dedik, ses çıkarmadık ama... Birinci koçanın o güzelim süt mısırlarını, o eğri büğrü gaganla, tek tek koparıktan sonra, yemeyip çöpe atarak... İkinci koçanın o güze-

lim süt mısırlarını da, o eğri büğrü gaganla, tek tek kopardıktan sonra, yemeyip çöpe atarak... Üçüncü koçanın o güzelim süt mısırlarını da, o eğri büğrü gaganla, tek tek kopardıktan sonra, yemeyip çöpe atarak... Ne demek istiyorsun sen?"

Horoz Bey, Esnaf Tilki'yi kızdırmaktan son derece memnun, ayrıca onun kendisine saldıramayacağını bilmekten dolayı da son derece rahattı.

"Garson Bey," dedi, "asıl sen, birinci koçanın mısırlarını, o güzeller güzeli gagamla tek tek koparıp yemeden çöpe attığımı söyleyerek... İkinci koçanın mısırlarını da, o güzeller güzeli gagamla tek tek koparıp yemeden çöpe attığımı söyleyerek... Üçüncü koçanın da mısırlarını, o güzeller güzeli gagamla tek tek koparıp yemeden çöpe attığımı söyleyerek... Asıl sen, ne demek istiyorsun?"

Bir Horoz, Tilki'yle böyle konuşsun! Boyundan büyük, iri iri laflar ederek ona diklensin! Olacak şey değildi! Öfkeden kıpkırmızı kesilen Tilki'nin gözü dönmüştü artık. Derin bir soluk alıp, "Asıl sen, mısırları tek tek koparıp, yemeyip atmakla...." diye uzun bir konuşmaya başlarken, Horoz kanatlarını çırparak kesti sözünü:

"Hayır, asıl sen, mısırları tek tek koparıp yemeden attığımı söyleyerek..."

Tilki, sivri burnunu ileri uzatarak girdi araya:

"Asıl sen benim sözümü kes..."

"Hayır, sözümü kesen, asıl sen..."

"Sensin!"

"Sen!"

Ağız kavgası, gerçek bir kavgaya dönüşmek üzereyken, hemen araya girdi orada bulunanlar. Esnaf Tilki'yi bir kenara çekip sakinleştirmeye çalışırken, kulağına, "Tilkiliği bırak şimdi," diye fısıldamayı da unutmadılar. "Kendi dükkânında kavga çıkarmak senin için iyi olmaz; bir şikâyetin varsa mahkemeye gitmelisin."

Ne yapsın Tilki?

"Ah şimdi esnaf olmayacaktım ki, ah şimdi esnaf olmayacaktım ki," diye söylene söylene mahkemenin yolunu tuttu.

Yargıç kürsüsünde oturan Baba Hindi, Tilki'yi karşısında görünce şaşırды. Ona, anlaşmazlıklarını kendi yöntemleriyle çözmek yerine, mahkemeye getirmesinden büyük memnuniyet duyduğunu belirttiikten sonra, "Anlat bakalım, ne oldu?" dedi.

Esnaf Tilki, hemen ayağa kalktı.

"Hindi Baba," diye söze başladı ama devam edemedi. Hindi Baba'nın, nedense, öksürüğü tuttu birden.

"Öhö, öhö! Öhö, öhö!"

Esnaf Tilki'nin dikkatinden kaçmadı bu öksürükler.

"Pardon Yargıç Bey," dedi, "bu Horoz benim lo-

kantama geldi. Kendisini saygıyla karşıladım, yer gösterdim, ne istediğini sordum. Üç mısır, dedi. Üç koçan mısır! İster, ister... Parasını ödedikten sonra, değil mi? Neyse, lokantamın en güzel tabağıyla, mısırlarımın en dolgun tanelilerinden üç koçanı kendi ellerimle servis yaptım. Ama o ne yaptı?

“Birinci koçanın mısırlarını tek tek kopardı, aaaaa, yemeyip çöpe attı... İkinci koçanın mısırlarını, tek tek kopardı, aaaaa, yemeyip çöpe attı... Üçüncü koçanın mısırlarını tek tek kopardı, aaaaaa, yemeyip çöpe attı... Benden üç mısır koçanı daha istedi. Benim de tepem attı!

“Dedim ki ona:

“Birinci koçanın mısırlarını tek tek koparıp yemeyip çöpe atarak... İkinci koçanın mısırlarını tek tek koparıp yemeyip çöpe atarak... Üçüncü koçanın mısırlarını da tek tek koparıp yemeyip çöpe atarak... Ne demek istiyorsun sen!”

Bir türlü sonu gelmeyen konuşmayı izlemekte zorluk çeken Baba Hindi, Tilki'nin sustuğunu görünce, hemen bir soruyla araya girdi:

“Ne demek istiyormuş?”

Esnaf Tilki, öfkeli bakışlarını Horoz Bey'e döndürdü. Baba Hindi de ister istemez Horoz Bey'e döndü:

“Birinci koçanın mısırlarını tek tek koparıp yemeden çöpe atan; ikinci koçanın mısırlarını tek tek koparıp yemeden çöpe atan; üçüncü koçanın mısırla-

rını da tek tek koparıp yemeden çöpe atan Horoz Bey! Böyle yaparak ne demek istedin sen?" diye sordu.

Horoz Bey, mahkeme karşısında Esnaf Tilki'yle eşit haklardan yararlanmaktan son derece mutlu, "Ne demek isteyebilirim ki Sayın Yargıcım," dedi, "birinci koçanın mısırlarını tek tek koparıp yemeden çöpe atmışsam... İkinci koçanın mısırlarını tek tek koparıp yemeden çöpe atmışsam... Üçüncü koçanın mısırlarını da tek tek koparıp yemeden çöpe atmışsam, ne var bunda? Sonra burası herkese açık bir lokanta... İstedığimi ister yerim, ister cebime koyar sonra yerim, isterse ayıklar, yemez çöpe atarım... Parasını ödedikten sonra, değil mi efendim?"

Horoz Bey'in sustuğunu görünce Baba Hindi rahat bir soluk aldı. Arka arkaya sıralanan, bitmez tükenmez açıklamalar kafasını karıştırmıştı. Kanatları iki yanına sarktı. Başu önüne düştü.

Uzun bir sessizlikten sonra, başını kaldırdığında, herkesin dikkatle kendisine baktığını görünce ne diyeceğini bilemedi. Zaman kazanmak ve diyeceklerini toparlamak için, derin derin düşünüyormuş gibi yaptı, kanadının ucuyla kafasını kaşıdı uzun uzun.

"En iyisi olanları bir kere daha anlattırmak," diye aklından geçiriyordu ki, kâbus görmüş gibi, ayağa fırladı birden.

Bir kere daha anlattırmak mı?.. Aman, aman; düşüncesi bile yoruyordu insanı.

Onun ayağa kalkması salondaki heyecanı daha da artırdı.

Yargıç kâtibi Ağaçkakan, kararı yaprağa geçirmek üzere hazır olduğunu belirtmek için, "Evet efendim," deyince, Baba Hindi'nin, konuşmaktan başka şansı kalmadı. Derin bir soluk aldıktan sonra, "Karar," dedi Baba Hindi, "karar için davanın ileri bir tarihe ertelenmesine..."

Ağaçkakan, yargıcın kararını, önündeki büyük çınar yaprağına "tak!tak!tak!tak!tak!" kaydederken, bu davanın uzamasından sıkılanlar da rahat bir soluk aldı.

Sanırım, okuyanlar da!

Üç Kargalar Çetesi

Bir zamanlar ormanın kıyısındaki çayırılıkta bir çiftçi yaşırdı. Çiftçinin üç çocuğu, iki dönüm tarlası, üç de ineği vardı. İneklerin üçü de çok güzel süt veriyordu.

Bu mis gibi süttten çocuklar içemiyordu ama. Ne zaman, süt doldurmak için bardaklarını ellerine alsalar, babaları, "Bu ineklerden sağdığımız süt değil, sizin giysileriniz, pabuçlarınız," diyordu. "Bu sütü biriktirip peynir yapacağız. Peyniri pazara götürüp parayla değış-tokuş edeceğiz. Parayı götürüp size pamuklu giysiler, güzel pabuçlar alacağız... Hiç üşümeyeceksiniz o zaman."

Kendilerini pamuklu giysiler ve güzel pabuçlar içinde sıcacık hisseden çocuklar, süt içmekten vazgeçiyordu.

Günler sonra on kalıp peyniri tamamlayan Çiftçi,

pazara gitmek için hazırlık yapmaya başladı. Ama hesap etmediği bir şey vardı. Kar gibi beyaz, ekmek içi gibi yumuşak peynirleri Üç Kargalar Çetesi görmüştü. Çalıp çırpma ile ünlü üç kardeşten oluşan bu çete, çiftçinin kuyudan su çekmekle uğraştığı bir anda peynir kalıplarını kapıp kaçtı. Kimse onlara, çiftçinin emeklerine yazık olacağını, çocukların giysisiz, paçuşuz kalacağını söyleyemedi. Çünkü, Üç Kargalar Çetesi, hemen kavga çıkarıyor, sağa sola saldırmaya başlıyordu.

Herkesi sindirmiş olmanın rahatlığı içindeki Üç Kargalar, ormanın تنها bir köşesine çekilip on kalıp peyniri yemeye başladı. Peynir de peynirmiş hani; yağlı tuzu yerinde, lezzetli mi lezzetli. Yedikçe yediler, yedikçe yediler; ama on kalıp peynir bu, bitirmek kolay mı?

“Kalanını saklayalım,” dediler.

Peynir kalıplarını taze yapraklara sarıp büyük bir kayanın güneş görmeyen bir köşesine sakladılar. Üstünü de çalı dallarıyla kapattılar.

“Biraz gezip dolaşalım, yediklerimizi eritelim; sonra gelip kalanını yeriz,” dediler.

Ne yapacaklarına karar vermenin rahatlığı içinde tam uçacaklardı ki, Büyük Karga'nın kanat çırpmadığı görüldü.

Küçük ve Ortanca Karga dönüp ona bakınca, “Biz yokken, peynirin başına ya şey gelirse?” diye kaygı-

sını dile getirdi Büyük Karga. Ötekiler pek bir anlam veremediler buna.

“Peynirin başına ne gelebilir ki?!” diye sordular.

Bunun üzerine Büyük Karga, daha açık konuştu:

“Birisi bulur da, kapıp götürürse demek istiyorum!”

“Haaaaaa!” dedi ötekiler.

Olmaz şey değildi hani. Hep birlikte kara kara düşünmeye başladılar. Ne yapacaklardı şimdi?

Akıllarına gelen önerileri alt alta sıraladılar:

- A) Peynirin hepsini şimdi yemek.
- B) Burada kalıp yeniden acıkmalarını beklemek.
- C) Kalanını ormandakilere dağıtmak.
- D) Hiçbiri.

Sonra bunların üstüne tek tek konuşup elemeye başladılar. İlk elenen A şıkkı oldu. Şu an midelerinde bir gram peynire bile yer yoktu çünkü. B şıkkına gelince... O da olamazdı. Hepsinin ormanda işi, gücü, buluşması, görüşmesi, toplantısı vardı. Burada oturup yeniden acıkmalarını bekleyemezlerdi.

C şıkkı üzerinde biraz uzun konuştular. Küçük Karga, “Dağıtalım gitsin,” dedi. Öbürleri de önce başlarını sallayıp onayladı bunu. Ama, hemen ardından Ortanca Karga'nın fikrini değiştirdiği görüldü.

“Dağıttığımız zaman... Bu peyniri nereden buldunuz diye sorarlarsa, ne diyeceğiz? Peynirci değiliz ki biz!” dedi.

Doğru söylüyordu Ortanca Karga. Bile bile kendini ele vermek olurdu bu.

“D şıkkına geçelim,” dediler.

Üzerinde en kolay anlaşlıkları öneri, D şıkkı oldu. Daha önceki şıklardan hiçbiri, gerçekten de, peynir sorununa bir çözüm getirmiyordu. Doğruydu ama, biraz düşününce D şıkkının da bir çözüm getirmediği hemen anlaşılıyordu.

Yeniden kara kara düşünmeye başlamışlardı ki, “Gaakkkk!” dedi Ortanca Karga, “Bir bekçi bulalım; biz yokken peyniri o beklesin!”

Küçük Karga, hemen destek verdi ona:

“Çok doğru söylüyorsun... Bence hemen Saksagan’la konuşalım. Gözü açık, kulağı delik bir kuştur.”

Çağırdılar Saksagan’ı.

“Biz yuvamızı bu kayanın altına taşıdık. Bazı kötü niyetli kişilerin yuvamıza girmesinden korkuyoruz; biz dışarıdayken yuvamıza göz kulak olursan, bu hizmetini karşılıksız bırakmayız,” dediler.

Saksagan, günlerini zaten oradaki ağaçların üstünde geçiriyordu. Hemen kabul etti bu bekçilik işini. Kayanın yakınındaki bir ağaca çıkıp çevreyi gözetlemeye başladı.

Üç Kargalar, gönül rahatlığı içinde kanat çırpma-ya başlamışlardı ki, Büyük Karga’nın yine, “Peyniri Saksagan’a bırakıp gitmekle doğru mu yapıyoruz

acaba?" dediği duyuldu. "Ya peynirin farkına varır da, kapıp götürürse; gerçi Saksığan peynir yemez ama, yiyen birine verir, karşılığında börtü böcek alır..."

Ötekiler birbirlerine baktılar... Önlerine, sağlarına, sollarına baktılar... Ne yapacaklarını bilemezken, Küçük Karga, heyecanla atıldı:

"Buldum! Buldum... Bir bekçi daha seçelim, o da bekçinin bekçisi olarak Saksığan'ı gözetlesin!"

"Tamam," dedi Büyük ve Ortanca Karga. Herkes, bu sorunun bir an önce sonuçlanmasını istiyordu çünkü.

"Köpekle konuşalım," dedi, Küçük Karga. "Görevine düşkündür. Kimseyi de içeri bırakmaz, Saksığan'ı bile."

Çağırdılar Köpeği.

Uzaktan kayayı gösterip, "Bak arkadaş," dediler, "biz evimizi şu kayanın dibine taşıdık. Ama oralarda dolanıp duran bir kuş var; biz dışarıdayken yuvamıza girmesinden korkuyoruz. Onu yuvamıza sokmazsan, biz de bu iyiliğini karşılıksız bırakmayız."

Köpek, "Tamam," dedi, "siz benim karnımı doyunun yeter."

Kendine kayanın yakınında korunaklı bir yer seçip ağaçta çevreyi daha iyi gözetlemek için daldan dala uçup duran Saksığan'a gözlerini dikerek, bekçinin bekçiliğini yapmaya başladı.

Üç Kargalar, yeniden kanat çırpıp gönül rahatlı-

ğıyla uçmaya başlayacaklardı ki, Büyük Karga yine, "Gaaakkkk!" dedi.

"Yine ne var?" dedi ötekiler.

"Biz şimdi peynirin bekçisinin bekçisini seçtik; ama içim rahat değil," dedi Büyük Karga. "Niye değil? Ya bekçiyle, bekçinin bekçisi anlaşır peynirimizi kapıp götürürlerse?! Olamaz mı yani?"

Küçük ve Ortanca Karga, düşündü: Niye olmasındı?

Büyük Karga, konduğu dalda, bir uçtan öbür uca gidip geldi. Bir yandan da söyleniyordu:

"Nereden kaptık şu peyniri? Bela oldu başımıza. Sabahtan beri bir ağaç öteye uçamadık, çakılıp kaldık şurada."

Konuşmasına kısa bir ara verdikten sonra, "Benim aklıma bir çare geliyor ama bilmem olur mu?" dedi.

Öteki ikisi atıldı hemen:

"Neymiş aklına gelen!"

"Bence peynirin bekçisine ve bekçisinin bekçisine bekçilik yapacak bir bekçi daha bulalım!"

Kısa bir sessizlik oldu.

Ortanca Karga, "İyi ama," dedi, "üç bekçiye de pay verirsek, bize peynirden bir şey kalmaz ki?"

Küçük Karga, "Gekk, gekk!" güldü. "Onlara pay vereceğimizi söyledik, doğru ama, vereceğimiz anlamına gelmez ki bu," dedi, Büyük Karga'ya doğru baktı.

Büyük Karga, kanatlarını indirip kaldırdı,

"Vermeyeceğiz elbette," dedi. "Vereceğimizi söyledik, o kadar."

"İyi o zaman," dedi. "Madem pay vermeyeceğiz, üçüncü bekçiyi seçebiliriz."

Küçük Karga girdi araya.

"Bu bekçi kurnaz olmalı," dedi, "iki bekçiyi birden gözetlemek zorunda çünkü!"

Ortanca Karga da atıldı hemen:

"Siz Tilki'yi tarif ediyorsunuz," dedi.

Tilki'yi çağırdılar.

Sivri burnuyla çevreyi koklaya koklaya gelen Tilki'ye, kayayı uzaktan göstererek, "Bak arkadaş," dediler, "biz evimizi şu kayanın dibine taşıdık. Ama üstünde bir kuş, önünde de bir köpek dolanıp duruyor... Biz buradayken bir şey yapmaya yürekleri yetmez ama biz uzaklaşınca yuvamıza girmelerinden korkuyoruz. Onları yuvamıza sokmazsan, bu iyiliğini karşılıksız bırakmayız."

"Hay hay," dedi Tilki, "siz işinize bakın, burayı da hiç merak etmeyin."

Çok sevinen Üç Kargalar kara kanatlarını birbirine çarparak, bu anlaşmayı kutladılar. Sonra da gönül rahatlığı içinde uçup gittiler...

Onlar gider gitmez görevine başladı Tilki... Gizlendiği yerden, Köpek'le Saksagan'ın pürdikkat kayanın altındaki yuvaya baktıklarını gördü.

Güneş tepeye çıktı, gölgeler kısaldı... Köpek'le

Saksağan yuvaya bakmaya devam etti.

Güneş tepeden inmeye başladı. Gölgeler uzadı... Köpek'le Saksağan yuvaya bakmaya devam etti.

Ertesi gün de bu böyle devam edince, içine bir kurt düştü Tilki'nin. Görünüşe göre, ne Saksağan'ın ne de Köpek'in yuvaya girmek gibi bir niyeti yoktu. Sadece uzaktan bakmakla yetiniyorlardı yuvaya.

İzlemeyi bir süre daha sürdüren Tilki, işin içinden çıkamayınca, Köpek'le konuşmaya karar verdi.

Yolu oradan geçiyormuş gibi yaklaşıp Köpeği selamladı. Köpek selamı aldı ama, sonra yüzünü yenisinden yuvaya doğru çevirdi.

Bunun üzerine Tilki, "Köpek kardeş, gözünü kayaya dikmiş, yağlı bir kemiğe bakar gibi bakıyorsun," dedi.

Derin bir iç çekti Köpek.

"Yok canım," dedi, "kayaya değil, kayanın dibindeki Üç Kargalar'ın yuvasına bakıyorum."

"Yaaaaa!" dedi Tilki. Şaşırmıştı.

Onun şaşırdığını gören Köpek, "Şu daldaki kuşu görüyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Yuvaya girmek için fırsat kolluyormuş. Ben de onu kolluyorum, girmesin diye..."

Bir kere daha şaşırdı Tilki. Uzun bir, "Yaaaaaaa?!" çektikten sonra, "O kuşun yuvaya girmek istediğini nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Üç Kargalar söyledi," dedi Köpek.

Tilki, bu sefer, daha da uzun bir, "Yaaaaaaaaaaaaa!" çektikten sonra, şaşkınlık içinde, "Üç Kargalar mı?!" diye kekeledi.

"Evet... Üç Kargalar bana, 'O daldaki kuşu yuvamıza sokma,' dedi."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," diyen Tilki, hemen Saksığan'ın bulunduğu ağaca doğru koştu.

Daldan dala atlayıp duran Saksığan'a, "Saksığan kardeş, seni çok telaşlı görüyorum!" diye seslendi.

Saksığan, gözlerini yuvadan ayırmadan yanıt verdi:

"Eee, kolay değil, Üç Kargalar'a söz verdim."

"Ne sözü verdin?"

"Yuvalarına birisi girerse, hemen haber vereceğim onlara."

"Onların yuvalarına kim girebilir ki?"

Dalın ucuna kadar gelen Saksığan, Köpek'i işaret etti.

Tilki, hemen anladı durumu. Bu Üç Kargalar Saksığan'ı bekçi seçmiş, Köpek'i de onun bekçisi yapmışlardı. Bu da yetmemiş, kendisini de onları kollamakla görevlendirmişlerdi. Bu kadar çok bekçiyle korumak istedikleri neydi acaba? Ne saklıyorlardı içeride?

Saksığan bilmiyordu ne saklandığını. Köpek de bilmiyordu. Kendisi ise hiç bilmiyordu. Bunu öğren-

menin tek yolu vardı: yuvaya girmek!

Tilki, Köpek'i Saksığan'ın bulunduğu ağacın altına çağırıldı. İkisine durumu özetledikten sonra, "Üç Kargalar, her birimizi diğzerinin bekçisi yapmış!" dedi büyük bir sır verir gibi.

Köpek, birden Saksığan'a döndü, "Bana, senin yuvaya girmek istediğini söylemişlerdi," dedi.

Saksığan, şaşkın ve öfkeliydi.

"Bana da, 'Kötü niyetli kişiler var,' demişlerdi. Demek senden söz ediyorlardı," dedi Köpek'e.

Bunu öğrenince çok bozuldu Köpek. Dişlerini göstererek hırladı.

Fırsatı kaçırmak istemeyen Tilki, hemen üzerine gitti.

"Sen Köpek kardeş, senin bağılılığından, güvenilirliğinden kim kuşku duyabilir ki?" dedi.

Saksığan'a döndü sonra:

"Sen Saksığan kardeş, senin kime zararın dokunmuş şimdiye kadar; görülmüş, işitilmiş şey mi bu?"

Sonunda, asıl söylemek istediğine getirdi sözü:

"Bu Üç Kargalar'a bir ders vermenin zamanı geldi arkadaşlar!"

Saksığan'la Köpek, başka zaman olsa Üç Kargalar'la takışmaya kesinlikle yanaşmazdı. Ama şimdi,

"Tam zamanı!" diye yanıtladılar Tilki'yi. "Öyle bir ders verelim ki, bize güvenmemenin ne demek olduğunu öğrensinler!"

"Çok haklısınız," dedi Tilki, "şimdi onlara verilecek en büyük ders, yuvalarına girip ne sakladıklarını öğrenmek olacak!"

"Öğrenelim," dedi Saksığan.

"Girelim," dedi Köpek.

Hep birlikte daldılar kayanın altına. Buldular peynir kalıplarını. Oturup bir güzel paylaştılar.

Ayrılmadan önce, bir not bırakmayı da unutmadılar. Yuvanın girişine asılan büyük çınar yaprağında şöyle yazıyordu:

"Bekçilik bitti... Peynir gitti."

Saksığan, Köpek, Tilki.

Oklu Kirpi ile Konaklı Kaplumbağa

Bir akşam serinliğinde yürüyüşe çıkan Oklu Kirpi, yolun karşısındaki uzun otların kıpırdadığını görünce, eğreltiotlarının kocaman, geniş yaprakları arasına girip saklandı. Kulağını yapraklara dayayıp ayak seslerinden gelenin ne olduğunu tahmin etmeye çalıştı.

Dinledi, dinledi... Birbirine sürtünen yaprakların çığış çığış sesinden başka bir şey duyamayınca, başını kaldırıp baktı. Otların iki yana doğru yatıp kalktığını görünce, "Gelen iriyarı bir şey olmalı," diye düşündü.

Bekledi.

Son yüksek otlar da iki yana açıldığında, üstü kare kare karelenmiş, küçük bir tümsek görüldü. Hareket eden, yürüyen bir tümsek! Şimdiye kadar ne görmüş ne de duymuştu böylesini. O yüzden daha dikkatli bakınca, tümseğin içinden köşeli, yassı, küçük bir

başın uzandığını gördü. Sonra da küt tırnaklı, kısa, tombul bir ayak çıktı ortaya. Sonra bir ayak daha.

O zaman anladı, tümseği birinin taşıdığını.

"Bundan kimseye zarar gelmez; bu kadar yükün altındayken kimseye bir şey yapamaz," diye düşünüp rahatladı.

Hiç çekinmeden ortaya çıkıp, "Merhaba komşu," dedi, "yükünü iyi tutmuşsun bakıyorum."

Oklu Kirpi'nin sesini duyar duymaz kafayla ayaklar bir anda kayboldu tümseğin içinde.

Şaşırdı Oklu Kirpi, "Ben kötü bir şey demedim ki; birdenbire niye kayboldun, anlamadım!" diye mırıldandı.

Ortada duran tümseğin çevresini dolaştı. Daha yakından tanımak için, tümseğe yavaşça dokunduğunda çok şaşırdı. Ne kadar sertti bu tümsek?! Daha iyi anlamak için, oklarıyla, bu kez, biraz daha sertçe vurdu: Tık, tık, tık diye.

"Kim o?" dedi bir ses.

Oklu Kirpi çevresine hızla bir göz attı. Kimse yoktu görünürde. Dikkat kesilip dinledi. Bir şey duymadı.

Oklarını dikleştirip tık, tık, tık... Yeniden tıkladı kabuğu.

"Kim o dedik ya?!"

Kabuğun içinden geliyordu ses. Eğilip daha yakından bakınca, kabuğun alt tarafında, bir ayak ucu

gördü. Hemen kendini tanıttı:

"Ben Oklu Kirpi, ya sen kimsin?"

"Ben de Konaklı Kaplumbağa!"

"İyi günler Konaklı Kaplumbağa. Çık şu tümseğin altından da tanışalım."

"Çıkamam," dedi Konaklı Kaplumbağa.

Oklu Kirpi güldü:

"Benden sana bir zarar gelmez, merak etme!"

"Ondan değil."

"Ya neden?"

"Çıkamam da onun için!"

Karşısındakini dikkatle süzdü Oklu Kirpi:

"Çıkamaz mısınız?"

"Çıkamam... Senin tümsek dediğin benim konağım çünkü."

"Yaaaaa!!!"

"Ve ben konağımı hiçbir zaman terk edemem... Her yere onunla giderim."

Oklu Kirpi sevindi:

"Aaaa, sen de benim gibisin demek!"

Konaklı Kaplumbağa çekine çekine, kabuğundan başını uzattı.

"Nasıl yani?" dedi, "Sen de konağını sırtında mı taşıyorsun?"

"Hayır," dedi Oklu Kirpi, "ben oklarımı sırtımda taşıyorum."

Konaklı Kaplumbağa, gözlerini kocaman açarak

dikkatle süzdü Oklu Kirpi'yi.

Küt tırnaklı tombul ayaklarından birini uzattı sonra. Oklu Kirpi de ince, küçük ayaklarından birini uzatarak karşılık verdi. Birisinin konağını, öbürünün oklarını sırtlarında taşıyor olması, onları hemen yakınlaştırdı. Sık sık görüşmeye başladılar. Her konuda çok iyi anlaşıyorlardı. Birisinin "evet" dediğine öbürü de "evet" diyordu. "Hayır" dediğine de "hayır".

Bir gün Konaklı Kaplumbağa çok susadı. Sıcak bir gündü. Boğucu bir hava vardı ormanda. Akşamı bekleyecek sabrı kalmayan Konaklı Kaplumbağa, hemen Oklu Kirpi'nin evine yöneldi. Dereye giderken onun da kendisiyle birlikte gelmesini istiyordu.

Oklu Kirpi, biraz ilerdeki kayanın dibinde gündüz uykusundaydı.

Kayanın önüne gelen Konaklı, "Umarım kapıyı çok çalmak zorunda kalmam," diye düşündü. Arka ayakları üstüne yükselip başını içine çektikten sonra, kabuğunu, kayaya "Took! Took!" diye birkaç kere, hafif hafif vurdu.

"Kim o?" dedi, içeriden uykulu bir ses.

Geçen sefer, kapıyı uzun uzun çalmak zorunda kaldığını unutmayan Konaklı Kaplumbağa, sevinçle, "Benim ben," dedi, "Konaklı Kaplumbağa!"

"Oooo, Konaklı arkadaşım; hoş geldin, gel, gir içeri!"

"Girmeyeyim," dedi Konaklı Kaplumbağa. "Çok

susadım. Dereye ineceğim de... Belki sen de susamışsındır diye uğradım."

"Susamaz olur muyum," dedi Oklu Kirpi, "oturdüğüm yerde terleyip durdum bütün gün. Ama biraz beklesek diyorum, bu güneşin altında yürümek iyice terletir bizi."

"Dilim damağım kurudu," dedi Konaklı Kaplumbağa, "dayanamıyorum artık."

"Birazcık daha sabredemez misin? Güneşin gitmesine çok az kaldı şurada."

Zaman kaybetmek istemeyen Konaklı Kaplumbağa, "Nereden biliyorsun az kaldığını?" diye sordu. "Güneş, ne zaman gideceğini, haber mi veriyor sana?"

İnce sesiyle, küçük bir kahkaha atan Oklu Kirpi, "Elbette," dedi, "bana haber vermeden gitmez."

Konaklı Kaplumbağa bozuldu biraz.

"Bana niye vermiyor, peki?" diye sızlandı. "Ben de bu ormanda yaşıyorum."

"Sana da vermiştir," dedi Oklu Kirpi. "Herkes haber veriyor."

"Verse, ben de bilirdim ne zaman gideceğini."

Konaklı Kaplumbağa'nın ses tonundan, onun alındığını anlayan Oklu Kirpi, "Sen gölgene baktın mı hiç?" diye sordu.

Dönüp göz ucuyla gölgesine baktı Konaklı Kaplumbağa. Kısa bir sessizlikten sonra, Oklu Kirpi'nin

sesi duyuldu yine:

“Baktın mı Konaklı arkadaşım?”

“Baktım, ne olacak?”

“Gölgeni görmüyor musun peki?”

“Görmez olur muyum?” dedi Konaklı Kaplumbağa, küskün küskün. “Gölge benim gölgem. Her zaman görürüm onu.”

“Gölge senin gölgen ama, onu uzatıp kısaltan kim?”

“Kim?”

“Güneş! Peki, şimdi gölgen uzun mu, kısa mı, onu söyle bana?”

“Uzun.”

“Ne kadar uzun?”

“Boyumun iki-üç katı kadar.”

“İşte, bak... Güneş sana da haber vermiş... Gölgen ne kadar uzunsa, güneşin gitmesi de o kadar yakın demektir.”

Konuşma böyle uzayınca, Konaklı Kaplumbağa'nın gölgesi daha da uzadı, uzadı... otların, ağaçların arasında kaybolup gitti.

Güneş de gitmişti.

Oklu Kirpi hemen dışarı fırladı ve Konaklı Kaplumbağa ile birlikte yürümeye başladılar. Susuzluktan, gündüzleri ormanın çok boğucu olmasından, zor soluk almalarından söz ediyorlardı ki, Oklu Kirpi durdu birden. Gökyüzüne bakarak, “Karıncaya bak

karıncaya," dedi, "tam ağzıma layık!"

Oklu Kirpi, karıncalara bayılırdı. Konaklı Kaplumbağa da başını kaldırıp gökyüzüne baktı:

"Ben karınca filan görmüyorum, hani nerede?"

"Şu okumun ucuna bak, okumun!"

Oklu Kirpi'nin bütün okları gökyüzüne çevrilmişti! Okun gösterdiği yerde ay hilal olmuş, ipincecik, ışıltılı, çok zarif görünüyordu. Ayı hilal gören Konaklı Kaplumbağa, "Güneş, ne kadar da zayıflamış," dedi, "günlerdir midesine bir şey girmemiş zavallının."

Oklu Kirpi, bakışlarını gökyüzünden hiç ayırmadan oklarını iki yana salladı:

"Güneş değil o! Karınca, karınca! Beline baksana ne kadar ince! Böyle ince bel sadece karıncada vardır."

"Yapma dostum," dedi Konaklı Kaplumbağa, "güneş o, güneş... Nereden biliyorum dersin; bak ortalığı aydınlatıyor!"

"Sen buna aydınlatma mı diyorsun?"

"Zayıflamış bir güneşten daha ne beklersin ki? Işığı da zayıf oluyor işte..."

"Güneş değil o, karınca!"

"Karınca değil o, güneş!"

Yüksek sesle birbirlerine bağırdıklarını fark edince, hayretten donakaldılar. Ayrıca, tanışmalarından beri ilk kez bir konuda ayrı düşüyorlardı.

Hiç istemedikleri bir şeydi bu. Hemen bir nokta-

da buluşmak, anlaşmak istediler. Ama ne yaptılarsa başaramadılar bunu. İkisi de, düşüncelerinin doğruluğu konusunda ısrar ediyordu çünkü.

"En iyisi bir hakem bulalım, o ne derse, o olsun," dediler.

Oradan ilk geçen hakem olması konusunda anlaşıp yolun kenarına beklemeye başladılar.

Sert bakışlı bir Kurt geldi ilk. Gözleri dört dönüyordu Kurt'un; ama onları görememişti.

Konaklı Kaplumbağa'nın kısık sesi durdurdu onu:

"Kurt kardeş!"

Kurt, sesin geldiği yana döndü hemen. "Akşam yemeğini buldum sanırım," diye sevindi. Konağına gizlenmiş Kaplumbağa ile tortop olmuş Kirpi'yi görünce, sevinci kursağında kaldı. Onlara diş geçiremeyeceğini daha önceki deneyimlerinden biliyordu.

"Ne var, niye çağırdınız beni?" dedi öfkeli bir sesle.

"Bir şey sormak istiyorduk," dedi Oklu Kirpi.

"Sorun," dedi Kurt, "ama çabuk sorun, daha akşam yemeğimi yemedim."

"Oklarımın gösterdiği yöne bakar mısınız acaba?" dedi Oklu Kirpi.

Kurt, başını gökyüzüne çevirdi. Hilal biçimindeki ayı gördü.

"Baktım, ne olacak?"

"Oradaki o şey, nedir acaba?"

"Hımmm," dedi Kurt, diliyle dudaklarını yaladı. Şlap, şlap, şlap!

"Bunu bilmeyecek ne var? Bir kemik, kaburga kemiği olmalı... Ne kadar da gevrek olur, çıtır çıtır. Oraya kadar uzanmak için, çok çok yüksek bir ağaca tırmanmak gerekir. Ben bodurlarına bile tırmanamıyorum, geç yükseğini. Ah, ah!" deyip yürüdü.

Kaplumbağa, kabuğundan başını çıkardı. Kirpi, okları üstünde tortop olmaktan vazgeçip ayaklarını yere bastı.

"Kurt'un gözünü kemik bürümüş," dedi Konaklı Kaplumbağa.

"Haklısın," dedi Oklu Kirpi, "ne sorduğumuzu bile anlamadı bence."

O sırada yaklaşan yeni ayak sesleri duyunca sustular. Ayak sesleri yaklaştı, yaklaştı...

Gelen, Oduncu'yla eşeği Uzunkulak'tı.

Bir an önce bir anlaşmaya varmak isteyen Oklu Kirpi'yle Konaklı Kaplumbağa, çabucak yola attılar kendilerini.

Zavallı Uzunkulak, karşısında, kendini yola atan birilerini görünce, korkudan ne yapacağını bilemedi. Başladı bağırmaya:

"Aiii! Aiii!"

Oduncu, ipini sıkı tutmasa, üzerindeki yükü fırlatıp kaçacaktı neredeyse.

"Korkuttunuz bizi," dedi Oduncu.

Oklu Kirpi ve Konaklı Kaplumbağa özür diledi:

"Biz sadece bir soru sormak istiyorduk."

"Tamam," dedi Oduncu, "ama çabuk sorun, yükümüz ağır, yolumuz uzun."

Oklu Kirpi, yukarıdaki hilali göstererek, "Hemen soruyorum," dedi, "şu yukarıdaki ince belli şey, nedir sizce?"

Oduncu, başını gökyüzüne kaldırdı.

"Bunu bilmeyecek ne var," dedi, "sapsız bir orak!"

Oklu Kirpi'yle Konaklı Kaplumbağa şaşkın şaşkın birbirine bakarken, konuşmaya devam etti Oduncu:

"Biri orağını unutmuş orada. Aklına gelince, bu kadar yolu yeniden tepip almaya gidecek... Yazık, çok da uzakta!"

Uzunkulak'ın yularını çeken Oduncu, yoluna devam etmek isteyince, Konaklı Kaplumbağa telaşla atıldı:

"Bir dakika! Acaba, aynı soruyu Uzunkulak'a da sorabilir miyiz?"

Oduncu, Uzunkulak'a baktı.

"Sorabilirsiniz elbet," dedi, "yalnız çabuk olun."

Yüzü gülen Konaklı Kaplumbağa, hemen Uzunkulak'a döndü:

"Sayın Uzunkulak, şu yukarıdaki ince belli, ışıl ışıl şeyi görüyor musun?"

Sırtındaki yükün ağırlığı altında ezilen Uzunkulak, yorgun argın, başını kaldırdı.

"Görüyorum," dedi.

"O gördüğünüz nedir sizce?"

Uzunkulak'ın koca dudakları şapırdamaya başladı.

"Ah ah," dedi, "şimdi şurada olacaktı... Bütün yorgunluğumu alırdı."

Kimse bir şey anlamadı.

"Ne dediniz?" diye sordu Oklu Kirpi, "Duyamadım."

"Karpuz kabuğu diyorum, ince dilimlenmiş karpuz kabuğu... Sadece bir dilim kalmış ama... Olsun, ne iyi giderdi şimdi bu yorgunluğun üstüne."

Oduncu, Uzunkulak'ın yularını çekerek oradan uzaklaşırken, Oklu Kirpi ile Konaklı Kaplumbağa bakkaldı onların ardından. Herkes farklı konuşuyor, farklı yanıtlar veriyordu.

Kafaları öyle karışmıştı ki, karanlık dağılıp ortalık aydınlanıncaya kadar hiçbir şey konuşmadan bekle-diler öyle.

Güneş doğunca ortalık aydınlandı, hilal de kayboldu.

Oklu Kirpi, kafasını kaldırdığında, hilal yerine güneşi görünce, hemen atıldı.

"Bak," dedi, "güneş yeni doğdu. Bizim gördüğümüz güneş değil, karıncaydı."

Konaklı Kaplumbağa, o ağır gözkapaklarını aralayıp ortalığı ışığa boğan güneşe baktı:

“Yusyuvarlak olmuş,” dedi, “akşam ne kadar zayıftı. Karnı doyunca rengi de yerine gelmiş demek ki.”

Yeniden susup önlerine baktılar. İkisi de düşüncelerinde ısrar ediyordu.

Güneş altında kalmayı hiç sevmeyen Oklu Kirpi bir an önce yuvasına gitmek istiyordu ama Konaklı arkadaşıyla bir anlaşmaya varmadan yapmak istemiyordu bunu. Çaresizliğini anlatmak için, “Böyle bir şey hiç başımıza gelmemişti,” dedi.

Konaklı Kaplumbağa da şikâyetçiydi bu durumdan.

“Haklısın,” dedi. “Hepimiz aynı şeye baktık, ama farklı farklı şeyler gördük.”

Oklu Kirpi de, Konaklı Kaplumbağa'nın söylediklerini aynen tekrar etti.

“Hepimiz aynı şeye baktık, ama farklı farklı şeyler gördük,” dedi.

İkisi de yeniden sessizliğe gömülmüşlerdi ki, Oklu Kirpi'nin bütün okları, birdenbire havaya dikildi. Konaklı arkadaşına dönerek, “Ne dedin sen?” diye sordu heyecanla.

Konaklı Kaplumbağa şaşırıldı. Yanlış bir şey söylediğini sanarak, “Ne dedim ki?” dedi, çekine çekine.

Oklu Kirpi, aynı heyecanla, “Hepimiz aynı şeye

baktık, ama farklı farklı şeyler gördük, demedin mi?"

"Evet, dedim."

"Eeee, ben de, 'Haklısın, hepimiz aynı şeye baktık, ama farklı farklı şeyler gördük,' demedim mi?"

Kısa bir an birbirlerine baktılar. İkisinin de gözleri parladı:

"Yaşasın! Anlaştık öyleyse!"

"Evet, anlaştık!"

Sonra bir an durup yeniden süzdüler birbirlerini. Emin olmak için bir kere daha sordular:

"Anlaştık değil mi?"

Hiç kuşkuları kalmamıştı.

"Anlaştık!"

Anlaşmanın, her konuda birebir aynı düşünmek olmadığını ikisi de anlamıştı. Rahat bir soluk alıp kucaklaştılar. Zaten, Kirpi'yle bir tek Kaplumbağa kucaklaşabilirdi sanırım. Bir tek ona zarar veremezdi okları.

Yuvalarına ulaşmak için ayrıldıklarında güneş ortalığı kavurmaya başlamıştı bile. Konaklı Kaplumbağa, iki adım attıktan sonra durup arkadaşına seslendi:

"Şu güneşin yaptığına bak! Gündüz ortalığı kasıp kavuracağım diye öyle terliyor, öyle terliyor ki, akşam incecik kalıyor doğal olarak!"

Oklu Kirpi, durdu:

"O incelik, ince belli karıncanın inceliği, karıncanın!"

Kıs kıs güldü Konaklı Kaplumbağa:

"Tamam, tamam," dedi, "ben diyeyim zayıflamış güneş, sen de ince belli karınca... Hadi akşama görüşürüz."

"Görüşürüz."

Gönül rahatlığıyla yollarına devam ettiler.

[Faint, illegible text enclosed in large brackets]